

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/211/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119215075
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119215075.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: Q. I., K.. XX.X.XXXX, O. Y. X, V. K.Á. B., zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanej: Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřežie 4, Bratislava, IČO: 31340890, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřežie 8/A, Bratislava, IČO: 47232471, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky takto

rozhodol:

I. Žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia **z a m i e t a**.

II. U r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX v obchodných podmienkach v článku 4 splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 4.6 v znení: "Platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to na aké záväzky bola platba bola poukázaná v nasledujúcom poradí: 1. na poplatky podľa Sadzobníka, 2. sankčný úrok, 3. úrok z úveru, 4. splátka istiny úveru" j e **n e p r i j a t e ľ n o u z m l u v n o u p o d m i e n k o u**.

III. Strany **n e m a j ú** nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou z 1.10.2019 sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 268,91 Eur a úrokov z omeškania 5% ročne z tejto sumy od druhého dňa po doručení žaloby žalovanej. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovanou uzavrela XX.X.XXXX zmluvu o úvere, ktorou jej bol poskytnutý úver 1.000 Eur s mesačnou splátkou 35,62 Eur, ročnou úrokovou sadzbou 25%, RPMN 28,07% a priemernou RPMN 40,61%. Vyslovila názor, že zmluva neobsahovala povinné náležitosti buď vôbec alebo v nesprávnej výške podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), písm. j/ (RPMN a celkové náklady spotrebiteľa) a písm. k/ (priemerná hodnota RPMN). Namietala, že v zmluve je nesprávna výška RPMN 28,07%, pretože podľa internetovej kalkulačky RPMN je vo výške 35,30%. Takisto pokiaľ ide o priemernú RPMN tá bola v zmluve vo výške 40,61%, správne za druhý štvrtrok 2009 pre spotrebiteľské úvery bez zabezpečenia vo výške do 1.500 Eur so splatnosťou od 1-5 rokov, podľa súhrnných informácií priemerná RPMN bola vo výške 37,93%. V nesprávnej výške boli v zmluve uvedené aj celkové náklady spotrebiteľa 590,61 Eur, tie činili 781 Eur, čo je rozdiel medzi sumou, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť (1781 Eur) a výškou úveru. Poukázala tiež na § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z., teda na fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Za úver zaplatila 1.268,91 Eur, žalovaná sa preto na jej úkor bezdôvodne obohatila o sumu 268,91 Eur. Uviedla, že o bezdôvodnom obohatení žalovaného sa dozvedela od Združenia HOOS, o čom predložila jeho prehlásenie z 24.9.2019.

2. Žalobkyňa žiadala tiež vysloviť neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v OP v článku 4 bode 4.6 týkajúcu sa započítania pohľadávok, konkrétnych platieb klienta voči pohľadávky banky v poradí - poplatky, sankčný úrok, úrok z úveru, splátka istiny úveru. Na zdôvodnenie uviedla, že jej platby sa započítavajú na iný účel akým je splatenie istiny úveru bez ohľadu na jej vôľu.

3. Žalovaný vzniesol námietku premlčania pre uplynutie subjektívnej aj objektívnej premlčacej doby. Uviedol, že žalobkyňa splatila dlh z úverovej zmluvy X.X.XXXX, trojročná objektívna premlčacia doba uplynula 6.7.2013. Dvojročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom, kedy žalobkyňa uhradila poslednú splátku úveru, ako to ustálil aj Krajský súd v Nitre v rozsudku 25Co/1019/2015 a 7Co/90/2013.

4. Žalovaný nesúhlasil s nesprávnou výškou RPMN a celkovými nákladmi spotrebiteľa z dôvodu, že súčasťou mesačnej splátky bolo aj poistné 2,62 Eur (vyplýva to z bodu 10.3 OP). Poistenie schopnosti splácať úver bolo dobrovoľné, čo vyplýva z článku 2 úverovej zmluvy, v ktorom žalobkyňa žiadala o poistenie a tiež bodu 10.1 OP. S poukazom na § 2 písm. c/ bod 5 zákona č. 258/2001 Z.z. preto poistné nie je súčasťou celkových nákladov spotrebiteľa. Navyše internetové kalkulačky sú len orientačným nástrojom pre výpočet RPMN.

5. Žalovaná nesúhlasila ani s tým, že by v zmluve bola nesprávna výška priemernej hodnoty RPMN, keďže zmluva bola uzavretá XX.X.XXXX, logicky sa nemohlo vychádzať z priemernej hodnoty za druhý štvrtrok roku 2009, ktorá sa zverejnila až neskôr. Rozhodujúci je prvý štvrtrok roku 2009 a v súlade so zverejnenými údajmi bola v zmluve uvedená aj výška priemernej RPMN.

6. Ohľadom námietky absencie rozdelenia splátky na istinu, úrok a poplatky žalovaná poukázala na závery vyplývajúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018, podľa ktorých toto členenie splátky potrebné nie je.

7. Žalovaná nesúhlasila ani so žalobou o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vzhľadom na to, že zmluvný vzťah vznikol pred viac ako 9 rokmi splatením úveru, zo strany žalobkyne ide o zneužitie práva v zmysle článku 5 CSP, ktoré nepožíva právnu ochranu. Akékoľvek finančné nároky zo zmluvy o úvere sú premlčané, nie je daný zákonný dôvod podľa § 137 písm. d/ CSP na podanie žaloby o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky.

8. Žalobkyňa právo na repliku nevyužila.

9. Súd vykonal dokazovanie písomným vyjadrením žalovaného, zmluvou o pôžičke zo dňa XX.X.XXXX, výpisom z úverového účtu žalobkyne, prehlásením Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa XX.X.XXXX, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

10. Dňa XX.X.XXXX bola uzavretá formulárová zmluva o úvere dostupná pôžička pod č. XXXXXXXXXXXX medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou a žalovanou ako veriteľom. Zmluva bola uzavretá tým spôsobom, že formulár zmluvy najprv podpísala žalobkyňa XX.X.XXXX, pričom krížikom vyznačila výšku požadovaného úveru - 2.500 Eur a dobu splácania 50 mesiacov a to v časti 2 označenej ako „Žiadosť o poskytnutie úveru“.

11. Žalovaná podpísala zmluvu až XX.X.XXXX, pričom vyplnila časť 3 označenú ako „Zmluva o úvere“. V tejto časti je uvedená výška úveru 1.000 Eur, výška mesačnej splátky 35,62 Eur, celková výška nákladov 590,61 Eur, dátum prvej splátky 26.7.2009, dátum konečnej splatnosti 26.8.2013, úroková sadzba 25% p.a., splatnosť každej platby k 26.dňu v mesiaci, počet mesačných splátok 50, RPMN 28,07%, priemerná RPMN 40,61% a poistenie - základný súbor poistenia.

12. V časti 3 bode 3 sa uvádza, že právne vzťahy neupravené zmluvou sa riadia okrem iného aj všeobecnými obchodnými podmienkami a obchodnými podmienkami pre úver - dostupná pôžička a že klient svojim podpisom potvrdzuje, že bol s nimi oboznámený a súhlasí s nimi.

13. V obchodných podmienkach pre úver - dostupná pôžička v článku 4 - splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie v bode 4.6 sa uvádza: „platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: 1. Na poplatky podľa sadzobníka, 2. Sankčný úrok, 3. Úrok z úveru, 4. Splátka istiny úveru“.

14. Z výpisu z úverového účtu žalobkyne vyplýva, že úver čerpala XX.X.XXXX vo výške 1.000 Eur. Celkovo zaplatila 1.268,91 Eur, poslednú úhradu poukázala X.X.XXXX a to vo výške 874,47 Eur.

15. Podľa prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS z 24.9.2019 sa žalobkyňa obrátila na nich so žiadosťou ohľadom posúdenia predmetnej úverovej zmluvy dňa 20.9.2019. Po jej posúdení ju Združenie informovalo, že podľa ich názoru je zmluva bez úrokov a bez poplatkov a že veriteľ sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 268,91 Eur.

16. Žalobkyňa uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

17. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

18. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

19. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

20. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

21. Pre posúdenie vzniku bezdôvodného obohatenia súd vyhodnocoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi stranami v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy t.j. v znení účinnom od 1.8.2008 do 30.11.2009.

22. Podľa § 2 písm. a/ citovaného zákona spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

23. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

24. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

25. Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

26. Vzhľadom na postup pri uzatváraní predmetnej zmluvy súd skúmal, či bol dodržaný kontraktačný proces, upravený v § 43a a násl. Občianskeho zákonníka.

27. Podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

28. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

29. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

30. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

31. Podľa § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu. Ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, musia byť prejavy účastníkov na tej istej listine.

32. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

33. Súd mal za preukázané, že najprv žalobkyňa ako spotrebiteľka písomnou formou požiadala o úver vo výške 2.500 eur. Neskôr žalovaný písomne súhlasil s úverom, ale v inej výške - 1.000 Eur a s ďalšími konkrétnymi zmluvnými podmienkami. Preto s poukazom na § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka tento jeho právny úkon bolo potrebné považovať za nový návrh na uzavretie úverovej zmluvy. Aby vznikla platná písomná zmluva, musela by následne žalobkyňa tento nový návrh zo strany žalovaného písomne akceptovať, k čomu však nepochybne nedošlo. Súd preto vyvodil záver, že nedošlo k písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere medzi stranami, čo spôsobilo jej neplatnosť s poukazom na § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., ale čo tiež vyplýva z § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z toho dôvodu už nebolo potrebné zaoberať sa tým, či daná zmluva obsahovala povinné náležitosti, na ktoré poukázala žalobkyňa, s argumentáciou ktorej však súd nesúhlasí.

34. Žalobkyňa mala pri závere o absolútnej neplatnosti zmluvy vrátiť žalovanému len sumu poskytnutého úveru t.j. 1.000 Eur, zaplatila mu však 1268,91 Eur, čo vyplýva jednak z výpisu z jej úverového účtu a jednak žalovaný toto skutkové tvrdenia žalobkyne uvedené v žalobe nespochybnil, preto platí fikcia o jeho nespornosti podľa § 151 ods. 1 CSP. Žalovanému teda vzniklo na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie vo výške 268,91 Eur.

35. Keďže však žalovaný vzniesol námietku premlčacia súd sa musel s ňou vysporiadať.

36. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

37. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

38. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

39. Súdna prax pri posudzovaní objektívnej premlčacej doby pri obdobných nárokoch nebola jednotná. Súd však zastáva názor, že dôkazné bremeno o úmysle (či už priamom alebo nepriamom) žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcov bolo na žalobkyňu. Priamy úmysel podľa súdu prakticky ani nie je možné preukázať. O nepriamy úmysel ide, ak žalovaný nechcel priamo sa bezdôvodne obohatiť, ale pre prípad, že k tomu dôjde, bol s tým uzročený. Žalobkyňa však neprodukovala žiadny dôkaz o úmysle žalovaného bezdôvodne sa obohatiť a preto súd musel vychádzať z trojročnej objektívnej premlčacej doby plynúcej od poslednej úhrady žalobkyne, t.j. od 6.7.2010. Uvedený názor je podporený rozhodnutiami Krajského súdu Banská Bystrica 14Co/128/2014, 17Co/968/2013, 13Co/90/2015, 13Co/518/2015, 12Co/117/2016 alebo Krajského súdu Prešov 15Co/207/2015 a Krajského súdu Žilina 9Co/516/2015 a 9Co/267/2016. Z novších rozhodnutí o potrebe aplikácie trojročnej objektívnej premlčacej doby pri takýchto nárokoch možno poukázať na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 17Co/38/2018 zo dňa 24.10.2018 alebo Krajského súdu v Prešove 9Co/166/2018 zo dňa 13.12.2018.

40. Úvaha žalobkyne o úmyselnom zavinení bezdôvodného obohatenia žalovaného postavenej len na tom, že žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť pri poskytovaní úverov a má byť uzrozumený s dôsledkami porušenia príslušných právnych noriem znamená, že aj sudca, ktorého rozhodnutie zmení alebo zruší súd vyššej inštancie pre iné právne posúdenie veci by mala viesť k záveru, že dotýčny sudca úmyselne porušil zákon, čo súd považuje za absurdné.

41. Navyše však súd dospel k inému právnomu posúdeniu nároku než žalobkyňa, keďže vychádzal zo záveru o neplatnosti zmluvy pre nedodržanie obligatórnej písomnej formy, čo sám právny zástupca žalobkyne poskytujúci kvalifikovanú právnu pomoc danú zmluvu takto neposúdil. Keď teda sám advokát zmluvu nevyhodnotil ako absolútne neplatnú, potom logicky nie je možné prijať záver o úmysle žalovaného ohľadom jeho bezdôvodného obohatenia. Pre úplnosť súd dodáva, že ak je zmluva absolútne neplatná, vedie to k záveru, ako keby vôbec neexistovala a preto skúmanie toho, či mala obligatórne náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. nemá relevanciu.

42. Za zásadné pri posudzovaní, či u žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu súd považuje aj uznesenie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018. Aj v prejednávanom prípade totiž ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere so záverom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a predmetom sporu bolo vydanie bezdôvodného obohatenia predstavujúceho rozdiel medzi úhradami spotrebiteľa a istinou úveru. Krajský súd v Prešove, ktorý vychádzal z 10ročnej objektívnej premlčacej lehoty podľa Najvyššieho súdu SR rozhodol nesprávne a k uvedenej problematike dovolací súd uviedol nasledovne: „Samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšie zakladať nepriamy úmysel veriteľa. Ako už bolo vyššie uvedené v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať trojročnú alebo desaťročnú premlčaciu lehotu. Z uvedeného teda zákonite vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne právne posúdiť z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu, ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota...“ „Dovolací súd konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie objektívnej premlčacej lehoty súdmi nižších inštancií boli nesprávne“.

43. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na článok 2 ods. 2 CSP, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

44. Princípom právnej istoty sa už v minulosti v mnohých svojich rozhodnutiach zaoberal aj Ústavný súd SR. Ide o rozhodnutia IV.ÚS 499/11 z 22.11.2011, ako aj IV.ÚS 92/09, I.ÚS 87/93, PL ÚS 16/95, II.ÚS 80/99, III.ÚS 356/06, IV.ÚS 209/2010, PL ÚS 6/04, III. ÚS 328/05, ktoré zdôraznili, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť je ústavne neudržateľná. Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných sporoch zaväzoval rozhodnúť

identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie.

45. Pokiaľ teda Slovenská republika je právnym štátom ako sa to uvádza v článku 1 ods. 1 Ústavy SR, potom je potrebné zachovávať princíp právnej istoty a v súvislosti s ním akceptovať právne závery vyšších súdnych autorít, čo v danom prípade je reprezentované spomínanými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR. Ich nerešpektovanie by bolo možné vyhodnotiť aj ako svojvoľu v rozhodovaní, ktorá je neprípustná.

46. Možno teda uzavrieť, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť prijatím jej úhrad nad istinu úveru a preto námietka premlčania bola vznesená dôvodne. Trojročná objektívna premlčacia doba začala plynúť od 6.7.2010 a uplynula 6.7.2013.

47. Súd však zastáva názor, že k premlčaniu došlo aj pre uplynutie dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

48. Je nepochybné, že subjektívna premlčacia lehota začína plynúť od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení povinného subjektu a o jeho výške, avšak túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy oprávnený subjekt získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť toto bezdôvodné obohatenie. Nie sú teda vôbec relevantné jeho právne znalosti, teda či vedel o príslušnej právnej úprave alebo judikatúre súdov. Uvedený záver možno vyvodiť z viacerých rozsudkov Najvyššieho súdu ČR pri totožnej právnej úprave, konkrétne rozsudkov 26Cdo 785/2011 zo dňa 24.4.2012, 28Cdo/685/2011 zo dňa 28.3.2012, 28Cdo/3977/2007 zo dňa 18.3.2008, 33Odo 528/2006 zo dňa 29.3.2007, 33Odo 306/2005 zo dňa 27.3.2007, 21Cdo 3433/2008, 25Cdo 3306/2007, 30Cdo 2758/2006, ale tiež rozsudku Najvyššieho súdu SR 1Cdo 67/2011, a tiež rozhodnutia Ústavného súdu SR III.ÚS 413/2013. V zmysle týchto rozhodnutí vedomosťou podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno dôvodit zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Podľa týchto rozhodnutí nie je významné, či oprávnený má také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť uvedené skutkové okolnosti.

49. Pri posúdení momentu začatia plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty si súd osvojil právny záver a jeho argumentáciu, ktoré vyplynuli z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trenčíne 17Co/372/2015-170 zo dňa 27.4.2016. Súd v tomto rozsudku uviedol nasledovné: „Pre uplatnený nárok založený na bezdôvodnom plnení nad rámec poskytnutej istiny úveru sú podstatné 3 zložky, o ktorých musela navrhovateľka vedieť, aby na jej strane mohlo byť usudzované na vedomosť o bezdôvodnom obohatení:

1. vedomosť o tom, že v dôsledku neuvedenia RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, teda vedomosť o obsahu práva,
2. vedomosť o obsahu zmluvy, teda že zmluva údaj o RPMN neobsahuje
3. vedomosť o tom, že zo strany navrhovateľky došlo k plneniu na úroky a poplatky, teda v zásade nad rámec poskytnutej istiny

ad1. vedomosť o obsahu práva je ovládaná zásadou „neznalosť práva neospravedlňuje“. Znalosť práva sa u jeho adresátov nevyvrátiteľne predpokladá a inak tomu nemôže byť ani v prípade posudzovania jeho znalosti ako východiska pre vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Za okamžik vzniku skutočnej vedomosti o obsahu práva je potrebné považovať deň účinnosti právneho predpisu.

ad2. vedomosť o tom, že zmluva neobsahuje údaj o RPMN je potrebné na strane navrhovateľky viazať k okamžiku podpisu zmluvy. Podpis predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom. Ako prejav súhlasu teda logicky zahŕňa aj prejav znalosti obsahu. I keď sa z hľadiska skutočného priebehu kontraktačných procesov jedná aj v uvedenom závere často o domnienku, je jej vyvrátiteľnosť založená na skutkovom omyle o obsahu zmluvy. Jeho danosť však z tvrdení navrhovateľky nevyplýva. Pre uvedené zložky vedomia oprávneného o bezdôvodnom obohatení platí, že aj pri posudzovaní skutočnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení v zmysle § 107 ods. 1 OZ je potrebné vychádzať z normatívnych konštrukcií právnych domnienok a nimi predpokladaný stav je potrebné považovať za daný aj z hľadiska skutočnej vedomosti oprávneného. Len v prípade vyvrátiteľnej právnej domnienky možno uvažovať o tvrdení o dôkaze opaku.

ad3. pre posúdenie okamžiku vzniku vedomosti navrhovateľky o tom, že odporcovi uhradza platby nad rámec poskytnutej istiny je významné, kedy navrhovateľka preukázateľne získala informácie, na základe ktorých si mohla urobiť dostatočný úsudok o tom, že jej platby titulom predmetnej úverovej zmluvy

presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany odporcu. Tým, že splátky úveru uhradza sám dlžník v jemu známej výške, je možné úsudok o okamžiku zaplattenia sumy zodpovedajúcej istine urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa dlžník musí dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamžikom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí.

50. Vzhľadom na uvedené nebol správny záver okresného súdu, že navrhovateľka sa o bezdôvodnom obohatení na strane odporcu dozvedela až pri návšteve právneho zástupcu. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny“. Totožný právny záver vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu Trenčín 17Co/315/2017 zo dňa 6.9.2017.

51. Z ďalších rozhodnutí k tejto problematike súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Žilina 8Co/216/2016 zo dňa 31.1.2017. V danom spore spotrebiteľ taktiež argumentoval tým, že o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej spoločnosti sa dozvedel od občianskeho združenia na ochranu spotrebiteľa. Súd druhej inštancie však toto jeho tvrdenie vyhodnotil ako irelevantné. Súd sa stotožňuje s odôvodnením tohto rozhodnutia, v ktorom sa uvádza: „Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený subjekt v konkrétnom prípade dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Rozhodujúci je moment, kedy sa oprávnený subjekt dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde. Touto vedomosťou sa rozumie znalosť takých okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť, nie znalosť právnej kvalifikácie. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zákone. Vedomosť žalobcu ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jeho úveru je preto potrebné spájať s touto skutočnosťou, t.j. s vedomosťou o existencii zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko ho nemôže ospravedlňovať to, že o tomto zákone nevedel. Viazat' začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na okamih kontaktu žalobcu s občianskym združením, od ktorého sa žalobca mal dozvedieť o tom, že úver poskytnutý žalovaným je bezúročný a bez poplatkov a že z tohto dôvodu sa žalovaný mal na jeho úkor bezdôvodne obohatiť, by bolo neprimeranou ochranou práva vybočujúcou z účelu a právneho významu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Subjektívna dvojročná premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda začala žalobcovi plynúť prvým dňom začatia splácania prvej splátky a následne s platením každej ďalšej splátky až nakoniec splatením poslednej splátky“.

52. Totožný právny záver prijal aj Krajský súd v Žiline v rozhodnutí 7Co/302/2016 zo dňa 9.11.2016, ktorý uviedol nasledovné: „Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/67/2011). V súdnej veci viazať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby od dňa, kedy sa žalobkyňa od svojho právneho zástupcu dozvedela o tom, že povinný sa mal na jej úkor obohatiť a kedy žalobkyňa svojmu právnenému zástupcovi udelila plnú moc na zastupovanie, aj za situácie, že v osobe žalobkyne nejde o právne znalú osobu, je neprimeranou ochranou práva, vybočujúcou z účelu a právneho významu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Informovanie klienta advokátom v rámci právnej porady o existencii (neexistencii) porušenia práva je bezpochyby momentom, kedy sa oprávnená dozvedela, ako takýto jej nárok, vyplývajúci z existujúcich skutkových okolností možno právne kvalifikovať, čo nie je pri posudzovaní okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zákone (vo vzťahu k prejednávánemu prípadu zákon č. 258/2001Z.z.. Vedomosť žalobkyne ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jej úveru je potrebné preto spájať s touto skutočnosťou, t. j. vedomosťou o existencii citovaného zákona. Nemožno z tohto dôvodu začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby viazať k dátumu prvej porady s právnym zástupcom, keď tento mal preštudovať zmluvy“... „Poukazovanie na rozhodnutie najvyššieho súdu SR 6Mcd0 9/2012 nemá v tomto prípade opodstatnenie, nakoľko v danom prípade sa jednalo o skúmanie exekučného súdu v spotrebiteľskej veci, či existuje riadny exekučný titul na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonávanie exekúcie.

Už v tomto rozhodnutí sa konštatuje, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V preskúmvanej veci však bola žalovaným vznesená hmotnoprávna námietka premlčania, na ktorú je súd povinný prihliadnuť. Nie je možné pripustiť, aj pokiaľ ide o spotrebiteľa, aby tento žiadal vydať bezdôvodné obohatenie aj po niekoľkých rokoch po uplynutí premlčacej lehoty (v danom prípade po 4 rokoch) ak druhá strana oprávnene vznesie námietku premlčania“.

53. Za zásadné rozhodnutia vyššej súdnej autority (Najvyššieho súdu SR), ktoré vzhľadom na princíp právnej istoty, ktorý patrí medzi najdôležitejšie princípy právneho štátu a teda vyžaduje si aplikáciu súdmi nižšej inštancie s poukazom na článok 2 ods. 2 CSP možno považovať uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 169/17 zo dňa 10.1.2018, ale aj rozhodnutie 8Cdo/163/2018 zo dňa 22.5.2019. Prvým uznesením bolo odmietnuté dovolanie spotrebiteľky v obdobnej veci, keď súdy zamietli jej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby. Jednalo sa o vyššie citované rozhodnutie Krajského súdu v Žiline 7Co/302/2016. Dovolanie žalobkyne ako spotrebiteľky bolo odmietnuté pre jeho neprípustnosť, keďže právna otázka, ktorú nastolila dovolateľka ohľadom posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty bola už dovolacím súdom vyriešená v rozhodnutí 1Cdo/67/2011 (ktorého závery sú citované aj v tomto rozsudku). Najvyšší súd sa vyjadril aj k argumentácii dovolateľky poukazujúcej na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Mcd 9/12, v ktorom bol vyslovený názor, že zásada „neznalosť zákona neospravedlňuje“ ustupuje dôležitejšiemu princípu ochrany práv spotrebiteľa, a uviedol, že tento názor bol vydaný v skutkovo a právne odlišnej - exekučnej veci. V nej Najvyšší súd poukázal na uvedený princíp v súvislosti s riešením procesnej otázky - oprávnenia exekučného súdu skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok. V danom prípade však dovolateľka tento princíp vzťahuje na riešenie hmotnoprávnej otázky. K totožnému právnomu záveru dospel NS aj v uznesení 8Cdo/163/2018, keď v podstate z tých istých dôvodov bolo takisto odmietnuté dovolanie spotrebiteľa.

54. Súd teda dospel k záveru, že žalobkyňa sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia žalovaného dozvedela v čase jednotlivých úhrad presahujúcich istinu úveru a pre súd je nemysliteľné, aby bol akceptovateľný názor o plynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby až od času, kedy sa žalobkyňa údajne dozvedela o bezdôvodnom obohatení žalovaného od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka by totiž stratilo svoje opodstatnenie, keďže každý oprávnený subjekt by si počiatok plynutia tejto lehoty prispôbil tak, aby nárok premlčaný nebol, keďže posúdenie by záviselo len od jeho tvrdenia. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na nevyvrátiteľnú domnienku o znalosti právnych predpisov upravenú v § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov SR, podľa ktorého o všetko čo bolo v zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému koho sa týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

55. Pokiaľ ide o žalobu o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď súd prvej inštancie zastáva iný názor, vzhľadom na už spomínaný princíp právnej istoty musí vychádzať z právneho záveru vyplývajúceho z rozsudku Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019. Ten totiž uviedol, že zánik záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy nemá právny význam, opačný názor by znamenal odňatie možnosti spotrebiteľovi domáhať sa práva na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách žalobou na súde, čo odporuje článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj smernici Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V prípade žaloby o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa dovolacieho súdu ide o osobitný druh žaloby spotrebiteľa s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, 4, 5, § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.). V prípade takejto žaloby preto podľa Najvyššieho súdu nie je potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Cieľom žaloby podľa dovolacieho súdu nie je len to, aby individuálny spotrebiteľ bol chránený pred záväzkom voči nekalej podmienke uvedenej v spotrebiteľskej zmluve, ale obsahom je aj povinnosť dodávateľa nepoužívať ďalej nečestnú zmluvnú podmienku. Účelom žaloby je aj pôsobiť ako „odstrašujúci“ prostriedok voči dodávateľom so zámerom predchádzať nečestným zmluvným podmienkam. Okrem toho právoplatný rozsudok, ktorým súd vo výroku určí neprijateľnosť zmluvnej podmienky, nebude len vnútornou satisfakciou pre spotrebiteľa, ale sa ním zároveň vytvára zákonný predpoklad pre uplatnenie sankcie voči dodávateľovi za to, že porušil

svoju zákonnú povinnosť a to v podobe práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

56. Súd teda bez ohľadu na to, že zmluvný vzťah medzi stranami podľa zmluvy mal byť ukončený ešte v roku 2010 a bez ohľadu na to, že súd vyhodnotil úverovú zmluvu ako absolútne neplatnú, vzhľadom na vyššie uvedený názor Najvyššieho súdu SR sa zaoberal tým, či skutočne žalovaná zmluvná podmienka je neprijateľná s poukazom na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

57. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

58. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

59. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

60. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

61. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

62. Podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

63. Podľa názoru súdu sporná zmluvná podmienka umožňujúca zápočet úhrad na iné plnenie než istinu úveru predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Má za následok založenie nevyváženého vzťahu veriteľa a dlžníka v otázke plnenia dlhu. Vzťah sa tak v tejto otázke stáva pre spotrebiteľa netransparentným a konanie dodávateľa až nepredvídateľným. Nepochybne má spotrebiteľ prioritný záujem predovšetkým na úhrade istiny. Pri nezaplatení istiny totiž musí platiť úroky z omeškania, veriteľ môže od zmluvy odstúpiť (ak si to dohodli), úver predčasne zosplatiť a pod. Táto zmluvná podmienka je nepochybne na škodu spotrebiteľa, pretože nerešpektuje jeho vôľu a oprávnené záujmy a na druhej strane umožňuje dodávateľovi bezvýhradne presadiť jeho ekonomické záujmy, čím zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.

64. Podľa súdu, ak zmluva umožňuje ľubovôľu dodávateľa v tak závažnej otázke ako je rozhodovanie o účele platby a teda svojvoľné rozhodovanie o výške nielen príslušenstva, ale v konečnom dôsledku aj o výške samotnej istiny pohľadávky, nerešpektujúc pritom určenie účelu platby zo strany spotrebiteľa je zmluva v tejto časti hrubo nevyvážená v neprospech spotrebiteľa. Dodávateľ finančnej služby oproti neznámemu spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou mal a musel vedieť, že nemá používať neprijateľné podmienky a má poznať aj dôsledky ich používania. Vzhľadom na tieto dôvody súd považoval žalobu o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky za opodstatnenú.

65. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. Každá zo strán mala v spore len polovičný úspech a preto nárok na náhradu trov konania im nevznikol.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.